

*Od tistihdob prišla desetič že
končavat nemirne je dni,
odkar je mamici miljeni
zaprla skrbne oči . . .*

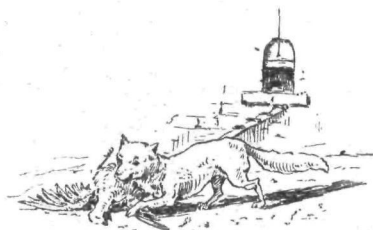
*In tiha noč je gledala
Ivančka trudnega
in tistikrat si je zmisllila
tako nekaj čudnega . . .*

*In zdaj ni nikogar, nikogar več,
ki posteljco bi mu zrahljal,
in zdaj ni nikogar, nikogar več,
ki bi mu kruhka dal . . .*

*Pa mračni ptici-ponočnici
je šepnila na uho . . .
Na glas je ptica zaklicala,
priklicala smrt mračno . . .*

*Ah, svet je mrzel, mrzel tako,
a starši so gorki vsi:
o, romaj, romaj k staršem zdaj,
sirota mlada ti! . . .*

Roman Romanov.

Mati.

Ruska narodna pripovedka.

Priobčil C. Logar.

V vasi je živel mož z ženo. Živela sta složno in veselo v ljubezni. Vsi sosedje so ju zavidali, a dobri ljudje so se nad njima radovali.

A glej, žena dobi sina in umrje. Ubogi kmet je žaloval za njo in plakal; največjo skrb je imel za dete: Kako ga naj preživi in vzgoji brez matere? Zato namjame ženo, da pazi na otroka. Ali glej, pravo čudo! Ves dan dete ne je ničesar in joka neprestano; z

ničemer ga ne more umiriti; a kakor hitro nastopi noč, zaspi tiho in pokojno.

„Kako je le to“, si misli žena sama pri sebi. „Že vem, prebedela bom noč pri njem; morda to pozvem.“ In res, ona čuje pri detetu; baš o polnoči odpre nekdo polagoma vrata in stopi k zibelki. Dete se namah umiri, kot bi ga hranila mati. Takisto se zgodi drugo in tretjo noč.

Žena vse pove kmetu. Kmet zbere svoje sorodnike in se z njimi posvetuje. Sklenejo, da čujejo pri detetu in pazijo, kdo prihaja in hrani dete. Zvečer gredo v izbo in ležejo na klop; a v kot postavijo prižgano svečo

ter jo skrijejo za lonec. Opolnoči se odpro vrata, nekdo stopi k zibelki — in dete hipoma utihne.

Ta hip odkrije eden izmed sorodnikov svečo, in kaj vidijo? — Pokojna mati stoji sklonjena nad zibelko in hrani svoje dete. Komaj se v sobi zasveti luč, se dvigne mati in tiho odide, ne da bi komu rekla le besedico. Vsi, ki so jo videli, začno jokati nad toliko materino ljubeznijo: Umrla je že, a se vrača na svet, da hrani svoje dete.

Metuljčki.

Pozdravljeni, beli metuljčki, mi
v dišečem in pisanem cvetju,
povejte mi vsaj, kaj delate tu
v tak tihem, v tak varnem zavetju? . . .

Zakaj mi ne daste odgovora,
potuhnjeni vi sladkosnedneži? . . .
Tu kradete pridnim čebelicam med,
ej, vi malopridni ničvredneži.

Pribrenčale pa bodo čebelice,
metuljčki, vas bode pa sram;
smejala se bode vam cvetna ravan,
ko boste zleteli drugam . . .

Strninski.

Bajka o krilateih.

*Kar črez noč so prišli krilatoči
doli z neba visokega,
šli so naprej po zemljici pusti
tja do morjá globokega.*

*„Širne ravnine, kako ste vse tihe,
kakor bi Bog kaznoval vas bil;
vse ste rjave, vse osmojene,
kakor bi ogenj požgal vas bil . . .“*

*Glej! In nedolžni nebeški krilatoči
v morju zajeli so čiste vodé,
pa so polivali širno zemljico
zvezdno vso noč tja do belega dne.*

*Solnčece mlado jih je preplašilo,
da zapustili so tiho zemljó,
lahke peruti pa so jih odnesle
gori, tja gori v visoko nebo . . .*

*Gledalo je začudeno solnce,
kak je poganjal pri cvetu cvet;
pa zasmejala se solnce je mlado:
„Ej, kak krasan si, moj širni svet . . .“*

Strninski.

